

„Kes otsib, leiab teda küll,
Sest Jumal elab taewas weel!“

3. Kui teie peši ehitatud,
Kes kahju eest siis kaitses neid?
Kui poege teie wäljaandund,
Kes saadab, hoiab wäetimaid?
Kes nende hüüdmist ika kuulab?
Kes kõik, mis neile tarwis, annab?
„See, kellel aitamast hea meel,
On Jumal, tema elab weel!“

4. Jah usun, ta on murekandja,
Kui waene loom on häda sees!
Ta on siis toitja, warju-andja,
Kui peale kipub wiletjus.
Ka teile, linnud, näitab armu;
Oh öölge: mis on teie tänu?
„Mis muud, kui waese linnu heäl
Müüd kiidab: Jumal elab weel!“

3. Ime-asi, mis iga pääw näha.

Ei meie wõi küllalt üneks panna, kui palju puid ja rohtusid iga aasta üleskaswab

ja kui mitmet sugu nemad on. Pane weel-
kest põllu- ehk heinamaa nurka tähele, nääd
seda ja teist kohe nagu hunnikus ja igaihel
ise wiis ja karw! Nõndasamuti meie ei
mõista, kuda iirikese ajaga iga paik, olgu
maas, olgu müüri ehk katuse peal, kus
aga nina täis mulda on, rohtu täis kaswab.
Seda näeme alati, aga ei hooli sest suurt,
oleme seda näinud maast madalast, see on
meie silmal õppind asi, aga on küll wäärt,
sest sõna kaks kolm rääkida.

Suudel ja rohtudel on Jumalast loo-
dud, et oma seemet kaswatawad ja laiale
külwatwad, nagu maal igamees tähele pan-
nud. Aga palju neil seemne iwikesi on,
ega igaiks wõi ega taha seda lugeda. Tar-
gad, kellel seks enam aega ja himu, nemad
on seda teinud ja kui muud ei aidanud, siis
panid prilli nina peale ja muud klaasa weel
silma ete, mis läbi weike asi suureks, kirj-
konna sarnatseks — oi, see on hirmus nä-
ha! — wäljapaistab. Noh hea küll, need